

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **XX Taxi s.r.o. (dříve AAA Taxi s.r.o.)** se sídlem Zlonín 80, zast. JUDr. Koljou Kubičkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2010, č.j. 16/100198/2009/1667,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, oddělení taxislužby ze dne 12.10.2009, č.j. MHMP 816232/2009/DOP-T/Ho/TAXI (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1991 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) tím, že dne 13. 7.2009 řidič vozidla SPZ 8S3 3398, evidenční číslo vozidla taxislužby: 8S3 398 P. M. účtoval za poskytnutí taxislužby na trase ulice Pařížská, Praha 1 – I.P. Pavlova, Praha 2 (vzdálenost 4,3 km) částku 492,-Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 169,-Kč. Za naplnění ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách byla žalobci podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 500.000,-Kč. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 11.1.2010, č.j. 16/100198/2009/1667 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který v podstatě namítal, že orgán obce, který stanovuje cenu, nereagoval v průběhu let na meziroční nárůsty cen. Žalobce uvedl, že neexistuje zákonný důvod uplatňovat regulaci cen v taxislužbě, a že nařízení MHMP č. 20/2006 Sb.HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, je předpisem zastaralým a tedy i neplatným. Namítal, že správní orgán potlačuje svobodu podnikání tím, že reguluje ceny a upozorňuje, že se regulovaná cena týká vozidel s obsahem válců, který neexistuje.

Žalobce žádal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ho považoval za nemorální z hlediska výše uložené pokuty a z hlediska toho, že žalobce je tímto způsobem trestán za ekonomické hospodaření se svým majetkem

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami řidiče, který poukázal na to, že je věcí provozovatele, jak se vypořádá s dodržováním právních předpisů, namítal, že přepravní služba mu nebyla proplacena, proto k porušení cenových předpisů nedošlo a že účtoval toliko cenu určenou provozovatelem.

Uvedeným námitkám žalovaný především zhodnotil, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami dostatečně a poukázal na to, že v nařízení č. 20/2006 Sb., HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, je ust. § 3 odst. 1 jednoznačně uvedeno, že maximální ceny podle tohoto nařízení platí pro výkon taxislužby na území hl. m. Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Dále podotkl, že předmětem tohoto řízení je pouze odpověď na otázku, zda žalobce porušil platné cenové předpisy tím, že jeho zaměstnanec nabízel službu vozidlem taxi za cenu vyšší, než stanovenou na území hl.m. Prahy, či nikoliv. Snahu o rozšiřování řešené problematiky žalobcem z hlediska správnosti regulace cen považoval žalovaný za účelové, neboť výše maximálních cen není předmětem tohoto řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 99/2007 ze dne 22.1.2009. I když v této době byly určeny maximální ceny osobní taxislužby vyhláškou 24/2000 Sb. HMP, je nynější nařízení č. 20/2006 Sb. HMP téměř shodného znění. Soud uvedl: *„maximální ceny taxislužby byly stanoveny pro celé území hl. m. Prahy a pro všechna vozidla taxislužby. Je tedy povinností každého adresáta této vyhlášky (včetně žalobce) respektovat a dodržovat její jednotlivá ustanovení a to i za situace, jsou-li náklady jednotlivého provozovatele taxislužby vyšší; generuje-li provozovatel nižší zisk, je na něm, aby náklady snížil, popř. změnil podnikatelskou činnost, nedokáže-li službu poskytovat za cenově standardně nastolených podmínek.“* Žalovaný dále argumentoval tím, že existence citované formulace „obsah válců“ nemůže být důvodem k tomu, aby se nařízení č. 20/2006 Sb. HMP nevztahovalo na žádná vozidla taxislužby. Byť tento termín není zcela v souladu s odbornou terminologií, jeho význam je chápán jednoznačně. Závěrem uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné nedostatky či závady a nepovažuje prvoinstanční rozhodnutí za nemorální z hlediska výše uložené pokuty, neboť je pokuta kontrolované společnosti ukládána opakovaně, a to za opakované a vědomé porušování cenových předpisů.

Proti uvedenému odvolacímu rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě uplatnil námitky, které se odlišují od námitek uplatněných v podaném odvolání ve správním řízení.

Namítal, že v průběhu správního řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Žalobce také namítal nepřiměřenost uložené pokuty ve výši 500.000,-Kč a navrhl, aby soud využil svého moderačního práva a od uložené sankce upustil nebo její výši přiměřeně snížil.

Konkrétně žalobce namítl, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané správním řádem a že správní orgán ani nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, a nejedná se ani o případ zvlášť složitý ve smyslu ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Dle žalobce tak nebyly splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní, a proto rozhodnutí bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 4.9.2009, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 12.10.2009, tedy po uvedené lhůtě, která dle něj není nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a bez řádného zdůvodnění.

Žalobce dále namítl chybné konstatování žalovaného, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o porušení cenových předpisů od společnosti AAA Radiotaxi s.r.o., ve kterém si cestující stěžovali (...) Takové konstatování je podle žalobce logicky chybné proto, že se jednalo o oznámení společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. (která je v konkurenčním postavení k žalobci na trhu poskytování služeb taxi), nemohli si v takovém oznámení stěžovat cestující, neboť pak by se jednalo o oznámení cestujících, nikoliv o oznámení od společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. Z formulace údajného oznámení od společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. navíc vyplývá, že se nejedná o oznámení, ale přímo o žádost jednatele společnosti konkurující žalobci, aby správní orgán I. stupně „učinil taková účinná opatření, která ve svém důsledku povedou k zrušení živnostenského oprávnění (koncese) s předmětem podnikání silniční motorová doprava – taxislužba podnikatele AAA Taxi s.r.o. (tj. žalobce)“.

Žalobce dále tvrdí, že „kontrolní řízení“ s ním vedené neproběhlo podle zákona o cenách a navazujících cenových předpisů, správního řádu a zákona o státní kontrole, neboť při něm nebylo žalobci (ani řidiči) oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly, rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Tvzení žalovaného, že *„kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami“*, je tak nepřezkoumatelné. Žádost konkurenční společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. mohla dle žalobce sloužit pouze jako podnět správnímu orgánu, nikoliv jako důkaz, neboť na základě tohoto podnětu mohlo teprve dojít ke kontrole anebo k případnému dokazování ve správním řízení. Společnost AAA Radiotaxi, s.r.o. není cenovým kontrolním orgánem, který by byl oprávněn provádět kontrolu dle zákona o cenách a oznámení o údajném jednání jejího konkurenta na trhu, v němž by cenové orgány potenciálně mohly spatřovat porušení cenových předpisů, nemůže tedy soužit jako důkaz, ale pouze jako podnět správnímu orgánu. Nebyla tedy provedena ani řádná kontrola, ani nebyl jakkoli jinak zjišťován skutkový stav v rámci správního řízení. Žalobce je tedy toho názoru, že výše zmíněná „žádost“ konkurenční společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. nemůže být spolu s pouhou kopií stvrzenky jediným podkladem spolehlivého zjištění skutkového stavu a uložení tak citelné sankce, neboť neosvědčuje porušení cenových předpisů.

Žalobce namítal, že měl být proveden důkaz výsledkem svědků – údajných cestujících, aby se vyjádřili k okolnostem jízdy, např. k době čekání a uskutečněné trase, neboť jízda mohla trvat výrazně delší dobu, než jakou při výpočtu hypotetické „maximální“ vypočítal správní orgán, stejně tak mohlo být delší i čekání, které je také účtováno. V celém správním řízení nebyla dle žalobce specifikována úvaha správního orgánu, podle níž k této maximální přípustné ceně (tj. 169,-Kč) dospěl a z níž mohl vycházet při výpočtu míry údajného předražení. Výsledek, ke kterému správní orgán dospěl, není nijak odůvodněn a je tedy nepřezkoumatelný. Pokud správní orgán při svých kalkulacích vycházel pouze z kopie

úctenky, jejíž autenticitu není možno nijak ověřit, nelze to považovat za dostatečný základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu. Správní orgány tak při výpočtu této ceny vycházely jen z údajů pro žalobce nepříznivých, a pokud chtěly žalobce postihnout za předražení, měly si ověřit, zda k předražení skutečně došlo a zda údaje dle stvrzenky odpovídají skutečnosti. Žalobce tedy tvrdí, že nebylo prokázáno, po jaké trase jel, neboť řidiči taxi nejezdí vždy po stejné trase, což znamená, že mohl zvolit i jinou, delší, trasu, a i kdyby jel po trase uváděné správními orgány, tak nebylo prokázáno, že by předražil, neboť v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka činila stejnou hodnotu, jako ta údajně „předražená“. Dle žalobce tak správní orgány nezjistily v patřičném rozsahu skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušily tak ust. § 3 správního řádu. Žalobce dodal, že dostane-li se správní orgán v řízení o správním deliktu do důkazní tísně, měl by rozhodnout ve prospěch účastníka řízení, neboť je třeba vycházet z presumpce neviny, což se v projednávaném případě nestalo.

Dále žalobce namítal, že povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, neboť nesouhlasí s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, jelikož se nedopustil žádného pochybení.

Žalobce současně namítl nedostatečné odůvodnění výše pokuty 500.000,-Kč. Za dostatečné odůvodnění není možné považovat obecná konstatování a odvolávání se na podklady pro rozhodnutí. Správní orgány při vyměření pokuty nepostupovaly podle pravidel za účelem zobjektivizování případů, aby byl zajištěn rovný přístup. Žalobci je známo množství skutkově obdobných případů, při nichž byla stejná pokuta vyměřena při naprosto odlišných výchozích částkách předražení. Žalovaným zmiňovaná metodika na jeho případ použita nebyla, a pokuta tak byla vyměřena nahodile. Tvrzení o opakovaném protiprávním jednání žalobce není v napadeném rozhodnutí nijak specifikováno a ani obsah správního spisu takovou skutečnost nedokládá, proto je dle žalobce takové odůvodnění výše pokuty naprosto nedostatečné.

Dle názoru žalobce není při stanovení pokuty provozovateli taxislužby smyslem striktně vycházet z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se o likvidační opatření, a to nejen vůči taxikářům, ale i jiným subjektům, které jsou povinny se zákonem o cenách řídit. Žalobce také poukázal na závažnější delikty, jako je např. jízda po požití alkoholu či prodej zakázaného zboží v obchodě, které jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům sankcionovány směšnými pokutami, ačkoliv se v těchto případech jedná o skutečně nebezpečné jednání dotýkající se nikoliv majetku, ale především životů lidí. Navíc taková nepřiměřená výše pokuty v oblasti taxislužby nebyla správním orgánem dosud uložena v jiném kraji.

Žalobce namítl, že pokuta ve výši 500.000,-Kč je pro něj likvidačním opatřením, neboť žalobce v žádném případě nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen takovou pokutu uhradit. Výše pokuty má mít preventivní, resp. výchovný význam, a musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové poměry „delikventa“ tak, aby neměla likvidační charakter a nezpůsobila, že podnikatelská činnost ztratí jakýkoliv smysl. V této souvislosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 a rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 80/2003-33.

Pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby od uložené zjevně nepřiměřené pokuty upustil, popřípadě aby ji přiměřeně snížil.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný k námitce týkající se provedené kontroly uvedl, že podle ust. § 16 odst. 1 cenového zákona, cenové kontrolní orgány při

porušení cenových předpisů zahajují řízení podle ust. § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení. Správní orgán I. stupně na základě tohoto ustanovení a obdržení oznámení tedy zahájil s žalobcem správní řízení. Veškeré úkony správního orgánu v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení. Kontrolní řízení se neprovádí, případné dokazování probíhá ve správním řízení. Správní orgán I. stupně měl k dispozici podání stěžovatele, které obsahuje jasné údaje o označení vozidla taxislužby tj. zboží, je řádně podepsán a stvrzenku, prokazující jméno provozovatele taxislužby, SPZ vozidla i sazby použité při jízdě vozidlem taxi se zákazníky. Správní orgán měl tedy k dispozici kompletní důkazní materiál, který prokazuje porušení cenových předpisů účastníkem řízení.

K tvrzení žalobce, že se nedopustil porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách tím, že účtoval zákazníkům cenu: nástupní sazba 90,-Kč, jízda 90,-Kč/1 km a čekání 10,-Kč/1 min. žalovaný uvedl, že v tomto ustanovení je uvedeno, že prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální. Žalobce v rozporu s platnými cenovými předpisy žalobce poskytoval službu za cenu vyšší, než mu umožňuje zákon o cenách a nařízení Magistrátu hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kde je uveden nepřekročitelný cenový limit.

K délce jízdy žalovaný uvedl, že časové údaje jsou uvedeny na originálu stvrzenky. Ty jednoznačně dokazují, že řidič ujel 4,3 km. Pokud jde o správnou výši ceny, kterou měl řidič taxi účtovat za provedenou jízdu, a dobu čekání, při výpočtu správné částky včetně čekání postupoval žalovaný následovně: Předražená částka 492,-Kč se skládá z částky 4,3 km x 90Kč/km + 90 Kč/nástup = 477,-Kč. Přebývá tedy 15 Kč, což je čekání, které se převede na minuty, tedy 1,5 min. Správná cena se ale vypočte 4,3 km x 28 Kč/km + 40,-Kč = 160,40 Kč. Podle předchozího výpočtu čekání trvalo 1,5 min, tedy 1,5 x 6 Kč/min = 9,-Kč/ čekání. Proto celková částka měla činit 169,40,-Kč. Správní orgán tedy i tuto námitku žalobce považuje za nedůvodnou, neboť provedl řádné zjištění porušení cenových předpisů a získal dostatek důkazů o jejich porušení.

K námitce, že řízení nebylo u správního orgánu I. stupně skončeno do 30 dnů, žalovaný uvádí, že se jedná o procesní lhůtu a její nedodržení nemá za následek nezákonnost řízení.

Žalovaný k námitce o opakovaném a vědomém protiprávním jednání žalobce poznamenal, že v roce 2009 jako odvolací orgán projednal a vydal 11 rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů společností AAA Taxi s.r.o.

K námitce, týkající se paušální náklady řízení, žalovaný považoval za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, a proto v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.

Žalovaný také odmítl námitku ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty. Podle žalovaného výše uložené pokuty odpovídá zákonným kritériím dle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, byla uložena v polovině možného zákonného rozpětí a byla správním orgánem 1. stupně náležitě odůvodněna.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné a má oporu v podkladech správního řízení, zejména v kopii dokladu o výši jízdného za taxislužbu, že žalobce poskytl dne

13.7.2009 vozidlem SPZ 8S3 3398 přepravu po Praze z ulice Pařížská na náměstí I.P.Pavlova, přičemž řidič taxi za jízdu v délce 4.3 km účtoval částku 492,-Kč. Předmětné vozidlo Mercedes Benz E 230, SPZ 8S3 3398, evidenční číslo vozidla taxislužby: 8S3 3398 bylo v době uskutečněné jízdy vedeno v evidenci dopravního úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav jako vozidlo provozovatele taxislužby AAA Taxi s.r.o. a provozovatel byl držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby 089430 pro řidiče P. M.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1.

Podle ust. § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby činí jednorázová sazba 40,- Kč/jízda, čekání 6,- Kč/min, jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.

Podle ust. § 16 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1.000.000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1.000.000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Podle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlédnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Podle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožadání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Soud na základě uvedené právní úpravy posoudil věc takto:

K podstatě věci, tj. k protiprávnímu jednání žalobce na úseku poskytování služeb taxislužby soud považuje správními orgány zjištěný skutkový stav věci a jím shromážděné podklady řízení za dostatečné, prokazující porušení cenových předpisů.

Především v dané věci nebylo prováděno žádné „kontrolní řízení“ ani státní kontrola podle zákona o státní kontrole, které by vyžadovaly postupy a náležitosti upravené zákonem o státní kontrole, nýbrž bylo správně postupováno podle ust. § 16 odst. 1 zákona o cenách, které stanoví, že cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení. V souladu s tímto ustanovením tedy správní orgán I. stupně zahájil správní řízení se žalobcem na základě oznámení, stížnosti, společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. Z hlediska naplnění znaku správního deliktu není významné, zda oznámení společnosti AAA Radiotaxi, s.r.o. bylo učiněno formou oznámení, podnětu či žádosti, jak namítá žalobce ani to, zda šlo o konkurenční společnost provozující taxislužbu, podstatné je, zda toto oznámení bylo podloženo, zda vedlo ke zjištění, že se žalobce porušení zákona o cenách skutečně dopustil a zda mu pokuta byla uložena po právu.

Soud považuje na základě podkladů správního řízení za dostatečně prokazané, že správní orgán měl k dispozici podání stěžovatele, které obsahuje jasné údaje o označení vozidla taxislužby, je řádně podepsáno a zejména stvrzenku o jízdě, která jednoznačně dokazuje, že žalobce poskytl přepravu vozidlem Mercedes Benz E 230, SPZ 8S3 3398, dne 13.7.2009 v době od 19:49 hod. do 19:58 hod. na trase z ulice Pařížská na nám. I.P.Pavlova v celkové délce 4,3 km. Řidič žalobce P. M. za tuto jízdu účtoval 492,-Kč. Dle kopie dokladu o výši jízdného za taxislužbu činí jednorázová sazba 90,-Kč, cena za 1 km jízdy 90,-Kč a cena za 1 hodinu čekání 600,-Kč. Jedná se o zřejmý rozpor s nařízením č. 20/2006 Sb. HMP o maximálních cenách osobní taxislužby na území hl.m. Prahy, který stanovuje jednorázovou sazbu ve výši 40,-Kč/jízda, cenu 6,-Kč za 1 minutu čekání a cenu za 1 km jízdy 28,-Kč. Soud považuje toto zjištění za dostatečné, o účtování jízdy a její délce nejsou důvodné pochybnosti. Žalobcova námitka, že měl být proveden důkaz výsledkem svědků – cestujících, aby se

vyjádřili k okolnostem a délce jízdy, nemůže vyvolat pochybnosti o dostatečně zjištěném stavu věci ohledně délky jízdy či délce čekání, než které kalkuloval správní orgán, neboť není nutné prokazovat, po jaké trase řidič jel, když tato trasa je ve stvrzence určena počtem ujetých kilometrů. Tyto informace ze správního spisu (kopie stvrzenky) jednoznačně vyplývají, proto tvrzení žalobce o důkazní nouzi je nedůvodné a provedení důkazu výsledkem údajných cestujících se jeví zcela nadbytečným.

Taxislužba (tj. služba poskytnutá žalobcem, která je dle § 1 odst. 1 zákona o cenách zboží) je vymezena ustanovením § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly s obsaditelností nejvýše devíti osob včetně řidiče, přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky k přepravě se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby, na veřejně přístupných pozemních komunikacích a na jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku taxislužby. Maximální cena osobní taxislužby stanovená nařízením hl.m. Prahy č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy je stanovena pro takto definovanou službu, služba poskytnutá žalobcem v této posuzované věci se od uvedené definice neliší žádnými určujícími podmínkami, které má na mysli ustanovení § 2 odst. 1 a 3 prováděcí vyhlášky. Ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk, o které uvedené ustanovení umožňuje navýšit stanovenou maximální cenu, se musí vztahovat k odlišným určeným podmínkám (příkladem uvedeným v ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb. K tomu soud uvádí, že podle ustanovení § 5 odst. 4 zákona o cenách mohou cenové orgány nebo místní orgány uplatnění maximálních cen omezit dalšími věcnými, případně časovými podmínkami. Podle vyhlášky č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy platí maximální ceny podle této vyhlášky pro jízdy na území hl.m. Prahy veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Maximální ceny taxislužby tak byly stanoveny pro celé území hl.m. Prahy a pro všechna vozidla taxislužby.

Námítka žalobce, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané správním řádem, není důvodná. Je sice pravdou, že lhůta předepsaná ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu nebyla dodržena, neboť správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 4.9.2009, prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno až 12.10.2009, nicméně správní řád uvedenou lhůtu stanoví jako lhůtu pořádkovou a její nedodržení má právní význam, je-li správní orgán nečinný a účastník řízení se dovolává ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Správní řád však s nedodržením lhůty pro rozhodnutí nespojuje žádné právní účinky, které by měly za následek zánik pravomoci správního orgánu uložit správní sankci.

Soud považuje nedůvodnou i námitku žalobce o nedostatečném odůvodnění výše vyměřené pokuty. Podle § 17 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, přihlédnou při stanovení výše pokuty cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce se porušení cenových předpisů dopouštěl v posledních třech letech úmyslně a opakovaně. Tato skutečnost je z úřední činnosti známa i soudu (příkladmo lze uvést řízení pod sp. zn. 9Af 13/2009, 11Ca 384/2009, 11Ca 387/2009...), neboť v posledních letech projednával několik skutkově shodných případů, kdy žalobce porušil ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Nemůže být tedy ani pochyb o tom, že se žalobce takového jednání dopouštěl opakovaně a úmyslně. Správně přihlédl správní orgán I. stupně i ke skutečnosti, že tímto jednáním poškozuje žalobce dobré jméno celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy a hlavního města Prahy, ale i dobré jméno České republiky u českých a zahraničních zákazníků, využívajících těchto služeb. Argumentace žalobce, že je mu známo množství skutkově obdobných případů,

při nichž byla stejná pokuta vyměřena při naprosto odlišných výchozích částkách předražení, je zcela nekonkrétní. Žalobce neuvedl jediný případ, z něhož by bylo možné dovodit, že správní orgán porušil povinnost uloženou mu ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově stejných nebo obdobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.

Žalobce také uvedl, že není při stanovení pokuty provozovateli taxislužby smyslem striktně vycházet z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách. K tomuto soud uvádí, že dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1.000.000,-Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1.000.000,-Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl. Jelikož zákon pro provozovatele taxislužby nestanovuje žádné výjimky, správní orgán při stanovení výše pokuty musel z tohoto rozpětí vycházet.

Soud neshledal důvodnou ani námitku likvidačního charakteru uložené pokuty. Soud jednak podotýká, že majetkové poměry nejsou hlediskem stanoveným zákonem při uložení pokuty. Judikatura sice směřuje k tomu, aby majetkové poměry byly jedním z hledisek pro stanovení výše pokuty, nevyplyvá z ní však, že by tak správní orgány musely toto hledisko uplatňovat či posuzovat ze své vlastní iniciativy. Žalobce v podané žalobě ani nijak jinak neprokazoval, že mu jeho majetkové poměry neumožňují uloženou sankci zaplatit.

Námitku žalobce vztahující se k uložení povinnosti nahradit paušální částkou náklady řízení, soud vzhledem ke shora uvedeným závěrům shledal taktéž nedůvodnou. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi řízení, který řízení vyvolal porušením své povinnosti. Správní orgány obou stupňů zcela srozumitelným způsobem specifikovaly a odůvodnily, v čem spatřují porušení právní povinnosti žalobcem. Jelikož soud shodně se správními orgány shledal žalobce odpovědným za jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o cenách, nemohl vyhovět uvedené námitce, neboť správní orgán nemohl učinit jinak, než zavázat žalobce povinností k úhradě nákladů správního řízení paušální částkou.

Současně učinil žalobce eventuální návrh, ve kterém se domáhal upuštění od uložení sankce, popřípadě její snížení soudem. Podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud postupovat jen v případě, kdy nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve *zjevně* nepřiměřené výši. Jelikož se soud ztotožnil s úvahami a závěry správních orgánů a sám z úřední činnosti seznal, že žalobce se obdobného jednání dopouští opakovaně, považuje jednání žalobce za natolik závažné porušení jeho právní povinnosti, že uloženou pokutu ve výši 500.000,-Kč, tedy polovinu maximální zákonem stanovené sazby, nepovažuje za *zjevně* nepřiměřenou.

S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, když k tomu byly dány podmínky ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Žádný účastník řízení k výzvě soudu netrval na projednání věci při nařízeném ústním jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková